

MASAL İLLERİ

Ahılkelek Ahıska Gürcistan

Özlem Çopur

ÇIRTAN

'Bir varmış bir yokmuş bir tane Çırtan varmış. Bir günü anası demiş ki:

-Çırtan get meşeye[1] de odun topla getir.

-Yahşi[2] ana.

Çırtan çocukları yanına toplamış ve gitmişler ormana. Ormana gelerek , bol miktarda odun toplamışlar, Çırtan demiş ki:

-Hadi çocuklar, şimdi oyun oyniyah. Sora eve gederuh.

Çocuklar neşeyle oyuna başlamışlar. Oyunun neşesinden vakti unutmuşlar, zamanın nasıl geçtiğini bilememişler ama , bir de bakmışlar ki karanlık çökmüş, bir birlerini göremez olmuşlar. Çocuklar Çırtana bağır-maya başlamışlar:

-Hep senin suçun, oyniya oyniya gece oldu. Biz şimdi nesil eve gedecayuh?

-Korhmayın, ben sizi götürürüm.

Almış çocukları ve yoldan gitmeye başlamışlar.

Çok mu gitmişler az mı gitmişler, bir bakmışlar ki uzakta bir ışık yanıyor.

Çırtan demiş:

-Gelin, orada kaluruh sabagaçan, sora da eve gederuh.

Çocuklar bu teklife razı olmuşlar. Almışlar topladıkları odunları ve doğruca ışığa gitmişler.

Çocuklar ışığa yaklaşır bakınca bir tane ev olduğunu görmüşler. Çırtan doğruca eve varmış ve kapiya vurmuş.

-Kimdür orada?, gelmiş ses.

-Nene biz gece yolu bulamiyeruh, bu gece sizde kalsah olur mi?, demiş Çırtan.

Nene çok azetmiş/[3](sevinmiş), hemen kapiyı açmış ve çocukları eve almış. Bu nene de bir cadı nene imiş. Çocukları eve davet ederek, ikramda kusur etmemiş hani derler ya yedikleri önlerinde yemedikleri arkasında misali güzelce ağırlamış ve sonra da odaya yataklarını yapıp uyumaları için ayrılmış.

Çocuklar o kadar oyundan ve uzun bir yolculuktan dolayı çok yorulduklarından güzelce de karınları doyduğu için yatar yatmaz hepsi hemen mışış mışıl uyumuşlar, Çırtan uyuyamamış. Nene de çocukları pişirip yiyecekmiş.

Gelmiş odalarına uyuyup uyumadıklarını kontrol etmek için seslenmiş ki:

-Kim yuhliyer(4) kim yuhlamıyer?

Çırtan cevap vermiş ki:

-Herkeş yuhliyer ben yuhlamıyerim.

-Çırtan sen niye yuhlamıyersin?

-Yuhlamadan önce anam bene her gece yumurtadan kaygana yapar, onu yeyip ele yuhlarım, demiş Çırtan.

Cadı nene gitmiş özene bezene güzel bir kaygana yapmış getirmiş Çırtana yedirmiş.

Bir zaman sonra gene gelip yine seslenmiş:

-Kim yuhliyer kim yuhlamiyer?

Çırtan demiş ki:

-Herkeş yuhliyer bir ben yuhlamiyerim.

-Çırtan sen niye yuhlamiyersin?

-Her ahşam, yuhlamadan önce, anam bene halva yapar oni yer ele yuhliyerdim, demiş Çırtan.

Cadı nene gitmiş güzelce bir pekmez helvası yapmış ve Çırtana yedirmiş. Bir zaman sonra gene gelip tekrar seslenmiş:

-Kim yuhliyer kim yuhlamiyer?

-Herkeş yuhliyer bir ben yuhlamiyerim.

-Çırtan sen niye yuhlamiyersin?

-Bene anam her ahşam dereden eleginen su getüriyerdi, onu içip ele yuhliyerdim.

Cadı nene eleği almış gitmiş dereye. Dereye gelmiş, eğilmiş eleğe su doldurmuş, Eleği kaldırıncı su eleğin deliklerinden akıp gitmiş. Nene tekrar eğilmiş suyu doldurmuş, kalkınca su eleğin deliklerinden yine akıp gitmiş.

Cadı Nene bu şekilde eleğe suyu doldurmak için uğraşırken Çırtan çocukları uyandırmış:

-Kahın, kahın, bu bir cadı nenedür, bizi yiyacah. Haydi kaçah buradan.

Çocuklar uyanmışlar ve hep birlikte evden kaçmışlar. Cadı nene o kadar uğraşmasına rağmen görmüş ki elek bir türlü su ile dolmuyor, eleği bırakmış derenin kenarında ve geri dönmüş. Eve gelince bakmış ki ne Çırtan var nede çocuklar var. Hemen bunların peşine düşmüş. Kaça kaça[5] gelmiş derenin kenarına. Bakmış ki , köprü filan olmadığı halde Çırtan ile çocuklar derenin öbür tarafında gidiyorlarmış .

Seslenmiş onlara:

-Çırtan, nesil dereyi geçtiz? Benede deseze, ben de geçem.

Çırtan demiş ki:

-Nene, al en büyük taşı, boynan bagla da suya atıl, ele çiharsın bu kıraga.

Cadı nene bir an önce karşıya geçip onları yakalamak düşüncesiyle almış en büyük taşı, boynuna bağlamış ve suya atılmış, taş ağır olduğundan nene yi suyun dibine çekmiş ve Cadı Nene de boğulmuş.

Çırtan aklını güzelce kullandığından cadı neneden çocukları kurtarmış, topladığı odunları almış ve güzel evine gelmiş.'

Gökten irice, kırmızıca üç elma düşmüş. Biri siz okuyanlara, biri geleceğimizin akıllı ve yiğit çocuklarına en ufağı olan diğer biri de bu garipceğize....

Kaynak: www.ahiska.org.tr

[1] Meşe - orman

[2] Yahşı - tamam

[3] Azetmek - sevinmek

[4] Yuhlamah - uyumak

[5] Kaça kaça – koşa koşa

Mehmet ALTUNTAŞ

20 ARALIK 1954 Çumra/Konya doğ. Üç oğlan bir kızın en büyükleri üstelikte kızın her daim güzel abisi. 3 Ocak 1973 Keskin/Ankara'da kamu görevine başlayıp 20 Aralık 2019 da emekli olan biri. İlk,Orta ve Ziraat Meslek Lisesini Çumra'da okudu. 07.07.1978 de Mihaliççık/Eskişehir'li Zübeyde hanımla evlendi.Neslihan,Gökhan ve Atiye Ashhan çocukları oldu.1994 de Ön Lisans mezunu oldu.Emekli olmasına rağmen şimdi Tarımsal Kalkınma Kooperatifinde görev yapıyor. Mutlu,MUT'ta ikamet ediyor.

Plevne Bulgaristan

Hale şahin

FIRTINA

Zamanın birinde, güneşin gülümseyerek doğduğu, yağmurların ılık ılık yağdığı, çok ama çok güzel bir ev varmış. Büyük Denizin kıyıcığındaki, bu pembe evde bir Evşen nine yaşarmış. Onun da yanında yedi yaşında bir torunu varmış. Adı Gülümser'miş. Akıllı mı akıllı, ama yaramaz mı yaramazmış, hiç yerinde duramazmış... Bahçedeki Portakal ağacının çevresinde dört dönermiş. Portakal ağacı ilkbahar geldi mi türüm türüm kokar, kişinin genzini tatlı tatlı yakarmış... Gölgesinde yatan alacalı bulacalı köpeciğin adı Bulur'muş. O da deniz kenarında dolaşır durur, Gülümser'i gördü mü sevinçten kudururmuş. Özetle; burada her sabah "Üürü üüüüüü!" diye öterek herkesi uyandıran çatlak sesli Çil Horoz'un başlattığı hayat çok güzel, çok özelmış! Evşen Nine uyanınca ahıra Mandacığı sağmaya, Gülümser de kümese yumurtaları saymaya koşarmış... Bir gün aniden denizde bir fırtına çıkmış, ama ne fırtına! Denize vurdukça dalgaları büyütüyor, körüklüyormuş. Deniz de koca koca gemileri alıyormuş sırtına, fındikkabuğu gibi sarsıyor, sürüklüyormuş... Gök durmadan homurdanıyor, gürlüyor; kapkara hava her şimşek çakışında bir anda açılıyor, parlıyormuş. Daha önce böylesi hiç görülmemişmiş. Gülümser çok korkmuş, gelmiş Evşen Nine'nin bacaklarına sarılmış. O da hemen onu kucağına almış, sedire oturmuş, demiş ki:

"Prensesim sen cesur olmalısın. Güç durumlarda çevremizi, alınması gereken önlemleri düşünmeliyiz. Sen korkarsan, ben korkarsam; Bulur da korkar, Çil Horoz da, Mandacık da, Bilgiç Karga da... Zavallılar. Onlara kim yardım edecek? Haydi, gel şimdi onları toplayalım, onlara yiyecek hazırlayalım. Bu havada nasıl yiyecek bulabilirler yoksa?" demiş.

O da:

"Ama nineciğim, gözleme de pişireceksin tamam mı?" demiş.

Evşen Nine bu öneriyi hoşnutlukla kabul etmiş; kapıyı, pencereyi sıkı sıkı kapamış, ocağın başına geçmişler. Gülümser de gözlemeleri duyunca korkmayı unutmuş, hayvancıklara seslenir, çağırır olmuş. Nine pişirir, torun devşirir işe koyulmuşlar. Bir taraftan hamur açıyor, bir yandan mısır haşlıyor, marul yıkıyor, balık ayıklıyorlarmış... Gülümser'in çağrısına gözlemenin kokusu eklenince Bulur gelmiş, ocağın yanına kıvrılmış, Mandacık gelmiş pencerenin önüne devrilmiş, Çil Horoz gelmiş tümseğin beline, Bilgiç Karga gelmiş Portakal Ağacı'nın dalına tünemişler.

Bu sırada fırtınayı ininin kapısından izleyen Kurnaz Tilki de boş durmuyor, kendi kendine sinsi mi sinsi bir plan hazırlıyor, "Şimdi herkes dikkatini fırtınaya vermiştir..." diye kıs kıs gülüyormuş. Fırtına tozu dumana katıyor, denizde ne bulursa tutuyor, kıyıya atıyormuş. Şimdi koca koca kütükler, dallar, çeşitli eşyalar kıyıya vurmakta imiş...

Evşen Nine birçok gözleme pişirmiş, elini tencereye daldırmış, bir tanesini havaya kaldırmış, içinden de "Bakalım nasıl paylaşacaksınız?" diye mırıldanmış; sonra bir gözlemeyi havaya kaldırıp:

"Gözlemeler piştiii! Bakalım kime düştü? Şimdi kim gözleme ister?" diye seslenmiş.

Hepsi birden aceleyle:

“Ben isteriiiiim nineciğim!”

“Hav... Hav havvvv! Ben isterim yav!”

“Moooo! Ben ooo!”

“Gak Gaaak! Bana da bıraaakkk...” diye bağırmişlar ama Çil Horoz hiç sesini çıkarmamış.

Evşen Nine:

“Peki, sen niçin istemedin, Çil Horoz?” demiş,

O da:

“Arkadaşlarım çok acıkmış olmalılar. Önce onlar yesin, ben beklerim, kalırsa ben de yerim. Biz horozlar da gelenektir. Tavuklar, civcivler yer karnını doyurur, sonra horozlara sıra gelir.” diye yanıt vermiş.

Evşen Nine:

“Aferin sana Çil Horoz, aferin! Kendinden önce arkadaşını düşünmeli kişi. Haydi, alkışlayalım bu arkadaş! ” demiş. Herkes kutlamış Çil Horoz’u. Alkışlamışlar. Evşen Nine de “Sonunda sana bir ödülüm olacak Çil Horoz.” demiş. Bulur da “Ben de Çil Horoz’a eşlik edeyim.” demiş ve ikisi birlikte kümese yollanmışlar. Vardıklarında onları gören civcivler sevinçten çığlık çığığa kalmışlar. Tavuk da samanların üstünden koşup gelmiş, onları karşılamış:

“İyi ki geldiniz. Korkudan ölüyordum. Hiç böyle fırtına olmamıştı. Kulağıma örtme tarafından tıkırtılar geliyordu.” demiş.

Bulur hemen çıkmış o tarafı kolaçan etmeye başlamış. Tam geri dönüyormuş ki bir de ne görsün? Kara direğin yanından upuzun bir kuyruk taşmıyor mu? Ağır ağır o yana yürüyünce de iki tane cam bilyenin parladığını görmüş. Bunlar Kurnaz Tilki’nin gözlerinden başkası değilmiş. Meğer o Kurnaz kümese gelip civcivleri, yumurtaları kapıp kaçacakmış. Ama Bulur’u görünce pek korkmuş olacak ki hemen tabanları yağlamış, ok gibi fırlamış, tepelere doğru koşmaya başlamış. Bulur da bir süre onu izlemiş, ama bir türlü yakalayamamış.

Dönüşte Kurnaz Tilki tekrar gelebilir diye düşünüp, Çil Horoz’la konuşup Kara Tavuk’u da civcivlerini de yanlarına alıp diğerlerinin yanına dönmüşler. Bizimkiler onları, hele de sevimli civcivleri görünce çok sevinmişler, üşümesinler diye onlara ocağın yakınında yer açmışlar.

Evşen Nine de Bulur’a teşekkür etmiş, “İyi ki Çil Horoz’a refakat etmişsin, düşünmeliydim bu tehlikeyi. Bu gece onları kolla. Yarın da bir tuzak hazırlayalım o kurnaza.” demiş ve küçükleri sevdikten, onlara biraz daha darı ikram ettikten sonra, diğerlerine:

“Niçin gözlemelerinizi yemeye başlamıyorsunuz?” diye seslenmiş.

Hepsi bir ağızdan:

“Ama önce büyükler başlar ki...” demişler.

Evşen Nine onlarla gurur duymuş, “Ne kadar terbiyeliler!” diye düşünmüş. Bir gözleme de kendisine alarak yemeye başlamış. Nineyi kutlamış, teşekkür etmiş, alkışlamışlar. Oysa nine bu sırada, kurnaz kurnaz gülüyormuş. Çünkü her birinin gözlemesine başka başka yiyecekler koymuşmuş...

İlk olarak Mandacık gözlemesini ısırması, ama içi bir tuhaf olmuş. Çünkü gözlemenin içinden balık çıkmış, hiç hoşuna gitmemiş, “Mooo... Moooo! Ama mandalar balık yemez ki hooo!” yapmış, başlamış ağlamaya...

Çil horoz da bir ısırması, ama onun da içi bir tuhaf olmuş. Çünkü gözlemenin içinde kocaman bir marul varmış, hiç hoşuna gitmemiş, “Üürüü... Üüürüü! Ama horozlar marul yemez ki üüü!” yapmış, başlamış ağlamaya...

Bulur da bir ısırması ama onun da içi bir tuhaf olmuş. Çünkü gözlemenin içinde ceviz varmış, hiç hoşuna gitmemiş, “Havvv! Havvv! Ama köpekler ceviz yemez ki yavvv!” yapmış, başlamış ağlamaya...

Bilgiç Karga da bir ısırması ama onun da içi bir tuhaf olmuş. Çünkü gözlemenin içinde çikolata varmış, hiç hoşuna gitmemiş, “Gak! Gaak!! Ama kargalar çikolata yemez ki...” yapmış, başlamış ağlamaya...

Gülümser bir ısırması ama onun da içi bir tuhaf olmuş çünkü gözlemenin içinde haşlanmış mısırlar varmış, hiç hoşuna gitmemiş, “Hıhh! Ama ben mısır sevmem ki...” yapmış, başlamış ağlamaya... Hepsi ağlıyormuş...

Evşen Nine:

“Eğer kafanızı çalıştırırsanız, paylaşmanın bir yolunu bulursunuz ve yakınmalarınızdan vazgeçersiniz.” demiş. Bunun üzerine Gülümser’in başında bir şimşek çakmış, kalkmış, elindeki mısırlı gözlemeyi Çil Horoz’un önüne bırakmış, Çil Horoz çok sevinmiş; o da elindeki balıklı gözlemeyi Bulur’a vermiş, Bulur çok sevinmiş; o da elindeki cevizli gözlemeyi Bilgiç Karga’ya vermiş, Bilgiç Karga çok sevinmiş; o da elindeki çikolatalı gözlemeyi Gülümser’e vermiş... Böylece hepsinin yüzü gülmüş, oturup iştahla yemişler ve Evşen Nine’ye, defalarca teşekkür etmişler.

O da:

“İşte böyle çocuklar! Eğer kendi çıkarınız kadar, başkalarının çıkarını da düşünürseniz, akıllıca paylaşabilirsiniz. Unutmayınız mutluluğun yolu Kaf Dağı’ndan değil, güçlüklerle karşı birleşerek güreşmekten, ada-

letle, sevgiyle üleşmekten geçer.” demiş. Gülümser de:” Ve de nineciğim!” demiş, “Okuyup, öğrenip bilgilenmek; sizin yaptığınız gibi bilmezlerle ilgilenmekten geçiyor, değil mi?” diye eklemiş ve gülümsemiş... Tüm el ele tutuşmuşlar ninenin etrafında neşeyle halay çekmeye hazırlanmışlar.

Bu sırada Portakal ağacı yapraklarını hışırdatarak onlara alkış tutarken:

“Ama demiş, insanlar gibi, hayvanlar gibi; bitkilerin de ilgiye, sevgiye gereksinimi. Onların yaşama hakkı yok mu sizlerinki gibi?” demiş... Daireyi küçültüp ağaca sarılmış, onu şapur şapur öpmüş, özür dilemişler. Gülümser koşmuş, bir kova su getirmiş, saygıyla ağacın köküne dökmüş... Çevresini temizlemişler. Portakal ağacı da çok memnun olmuş, en güzel kokularını salgımlarken, dallarını sallamış da yedi tane portakalını bırakıvermiş.

“Öyleyse” demiş Çil Horoz “Yabani hayvanları da düşünmeliyiz.”

“Evet” diye yanıtlamış Evşen Nine: “Öteden beri düşünürüm, yanıtını bulamadım. Boşuna gelmedi Kurnaz Tilki. Fırtınada yavruları aç kalmış olmalı belli ki. Acaba adaletli bir paylaşım olduğunu bilseydi, aç kalmasaydı yavruları, yine de gelir kümese dadanır mıydı? Bilmem ki.”

Bilgiç Karga söz almış: “Her sorunuzun yanıtını doğada aramalı” demiş. “Kolağan edelim denizin kıyıcığını sözgelimi. Fırtına durduğu zaman, fırcıncı koşup gelecek hemen. Kıyıya vuran kütükleri arabasına yükleyecek yakmak için... Sonra fukara toplayacak çalı çırpı... Ardından ne bulursa devşirecek bit pazarı esnafı ve biz kargalar süzüleceğiz kıyıya vuran, midyeleri... Yani doğa her zaman cömert, fırtınada bile düşünüyor canlıları... Yeter ki öğrenelim el birliğiyle ve liyakate göre bir işbölümü ile çalışmayı, adaletle paylaşmayı...” Bu fırtınada ne çok şeyler öğrendik diye düşünmüş bizimkiler. Her şeyden önce de olanak ve yeteneklerini birleştirdikleri zaman her şeyi başarabileceklerini!

Onlar ermiş esenliğe, barışa; biz de girelim bu harika yarışa...

AHMET BUHARİ

Konya'nın Çumra İlçesi'nde 1955'te dünyaya geldi. Atatürk İlkokulu, Cumhuriyet Ortaokulu, Kuleli Askeri Lisesi, Kara Harp Okulu'ndan sonra Topçu Subayı olarak atıldığı çalışma yaşamında çeşitli kıtalarda komutanlık, Topçu ve Füze Okulu'nda öğretmenlik yaparken İÜ Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu.

İzleyen süreçte Askeri Hâkim sınıfına geçti. 1994'te kendi isteği ile emekliye ayrılıp halen SEM Öğretim Görevlisi olarak da hizmet verdiği İstanbul Barosu'nda avukat ve arabulucu olarak çalışmaktadır. 75'liler Kültür ve Dayanışma Derneği ile Konya'dan Yalova'ya Kültür Sanat Turizm ve Eğitim Derneği adlı STK'ların kurucu başkanı olan Buhari Türk İllerinde Bir Güler Yüz Platformu'nun da Genel Koordinatörü olarak görev yapmaktadır.

Eşi Meryem BUHARİ ile birlikte “Gönlümüzden Geçenler” adlı bir şiir kitabı yazmış, “Türk İllerinde Çocukluk Günleri” adlı, içinde üç öyküsünün yayınlandığı öykü kitabının da editörlüğünü yapmıştır.

Evli ve İki çocuk babası olan Buhari F

Türkiye

SİHİRLİ KUŞ

Mesut, 1960'lı yıllarında bozkırın ortasında küçük bir kasaba olan Armutlu'da yaşıyordu. Tek katlı evlerin daracık sokakların tozlu yolların olduğu bir yer. Kasaba tepeye dayanmış tepenin arkasında içerisinden küçük bir dere geçen koruluk vardı. Bu Kasabanın tek katlı dükkânlardan oluşan küçük bir çarşısı vardı. Çarşının ortasında Jandarma karakolu bulunuyordu. Kasaba da herkes herkesi tanırdı. Halk geçimini çiftçilik yaparak kazanırdı. Boş zamanlarında çarşıda ki iki kahvede sohbet, çay ve oyunla geçirirlerdi. Caddesi yok gibiydi. Zaten otomobil olarak resmi araçların dışında bir şey yoktu. Bir kaç tane traktör vardı. Onların sahipleri de kasabasının ileri gelenleri idi.

Mesut'un babası kasabanın PTT Müdürüydü. PTT çarşının içinde iki katlı bir evin alt katı idi. Üst katı lojman olarak kullanılıyordu. Postane tek odalı bir yerdi. Arkada müdür masası önde ahşap bir banko yanda dolap bulunuyordu. Duvardaki ahşap saat adeta tarihi eserdi. Odanın boyaları yer yer dökülmüştü. Mesut çok çalışkan bir çocuktur. Okulu dışında vaktini babasının yanında geçirmeyi de çok seviyordu. Haziran gelmiş okullar tatil olmuştu. Babasının yanında daha çok vakit geçirmeye başladı. En çok gelen postaları adreslere göre ayırıp ahşap dolaba yerleştirmeyi seviyordu.

Postanede babasından başka Yaşar isminde bir posta dağıtıcısı çalışıyordu. Yaşar kırklı yaşlarında tıknaz, hafif kilolu sevecen biriydi. Bir gün Yaşar rahatsızlandı. Kasabanın yakındaki Aydoğdu köyüne acil bir mektup gitmesi gerekiyordu. Babası postaneyi bırakamıyordu.

- Buba ben gitsem ya dedi.

Babası Mesut'a baktı,

- Ula Ölüm korudan geçecen, sana göre deel.. dedi.

Mesut kararlılıkla;

- Delikanlı oldum gari ben dedi.

Babası istemeden de olsa ona izin verdi. Sabah erkenden Mesut mektubu koynuna yerleştirdi ve yola çıktı. Kasabayı çıkıp koruluğa girdi. Dar bir patika vardı. Yemyeşil ağaçların altında kendinden geçti. Islık çalarak ilerliyordu. Az ilerde su sesi geldi. Yaklaştı küçük bir dere şırıl şırıl akıyordu. "Burada biraz dinlenebilirim" dedi kendi kendine. Dere'nin kenarında ki çayırın üzerine bir ağacın kenarına oturdu.

Bir anda bir kuş konuşmaya başladı.

Küçük kuş;

- Bak bu dere bizim hayat kaynağımızdır, bütün hayvanlar sularını buradan içer, ağaçlar buradan kökleri ile sulanır, siz insanlarda buradan su içler ama onlar attıkları çöplerle dereyi kirletirler. Hele o kimyasal mad-

deler hem bizleri hem kendilerini öldürür.

Bu büyük ağaçlar bizim yuvamızdır. Yaz kış bizi korur, yazın sıcaktan kışın sert esen rüzgârlardan onun dalların arasında korunuruz. Hâlbuki insanlar sorumsuzca onları keserler hem bizleri yuvasız bırakırlar. Hem de kendi oksijen kaynaklarını yok ederler. Ayrıca ağaçlar olmayınca yağmurda yağmaz.

- Korkmuyor musun dedi. Mesut
- Koca korulukta küçük bir kuş.

Kuş;

- Biz burada kardeşçe yaşıyoruz birbirimize saygılıyız, herkes kendi görevini yapar, üstelik siz insanların da en yakın arkadaşlarıyız, bak bu dere tam üç köyün suyunu sağlıyor, bu ağaçlar oksijen veriyor. Her hayvanın bir görevi var bu küçük korulukta özgürce ve kardeşçe yaşıyoruz.

Mesut biraz düşündü

- İnsanlar öyle değil, Bizler de sizler gibi kavga etmeden sevgi ve saygıyla yaşamayı öğrenmeliyiz dedi.

Kuş;

- Önlerinden geçen kaplumbağayı gösterir

Bak 200 yıldır burada yaşıyor. Hiç acele etmez evini sırtında taşır ne güzel değil mi istediği yerde konaklar. İşte bunlar da tavşanlar zıplaya zıplaya koşarak kaplumbağayı geçerler ama kısa yaşarlar. Biz kuşları bilirsin sürekli göklerde özgürce yaşarız. Korkma bu korulukta yırtıcı hayvanlar yok. Aslında yırtıcı hayvanlar da kendilerine dokunmayınca bir zarar vermezler. Ama yine de biraz uzak durmakta fayda var. Hele karıncaları gördün mü? Kendinden büyük yükleri taşırlar. Yazdan kışı düşünürler, hep bir telaş içindedirler. Çeşit çeşit böcekler hayatlarını devam ettirmek için çabalar dururlar. Dere içindeki balıkları bilir misin? Onlar hayatı akıntıya karşı yarışır, yavrularını koyacak bir kuytu yer bulmak için çabalar dururlar.

Kuş sesleri ile Mesut birden uyanır vakit bir hayli geçmiştir. Geç kaldım akşama dönemeyeceğim diye telaşlanır. Hemen yola koyulur köye vardığında öğleden sonra olmuştur.

Aydoğdu köyü koruluğun hemen kenarında, tipik Anadolu köyü idi. Köy tek katlı kerpiç binalardan oluşmuştu. Köyün girişinde kesif tezek kokusu alışana kadar insanı rahatsız ediyordu. Etrafta in cin top oynuyordu. Onu bir kaç köpek karşıladı. Bahçe içinde kadın köpeklerle seslenince dağıldılar. Kadına muhtarı sordu. Beyaz badanalı yanlarında küçük bir bahçesi olan evlerin arsında ilerleyip Muhtarı buldu. Muhtar onu kasabadan hemen tanıdı. Uzun boylu, geniş omuzlu pos bıyıklı biriydi. Güneş yanığı yüzü sevecen biriydi. Yaşlı olmasına rağmen dinç görünüyordu. Askerde uzun yıllar Jandarma çavuşluğu yaptığından herkes ona güvenip Muhtar seçmişti.

Muhtar gülerek;

- Gel ula burya küccük postacı dedi.

Mesut mektubu teslim etti

- Hadi bakalım gel birazcık.. Karnin açtır. Yede küvet kazan gari.. dedi.

Muhtar'ın getirdiği yiyeceklerden yiyip karnını doyurdu. Muhtardan izin alıp dönüş yoluna koyuldu.

Hülyalara dalmış yürürken vakit epeyce geçmişti. Kasabaya bir hayli vardı. Bir ağacın dibine oturup dinlendi. Sonra biraz daha yürüdü koruluğun kenarına kadar geldi. Güneş yavaş yavaş tepenin arkasından batmaya başlamış akşam kızılığı bozkıra vurmaya başlamıştı. Armutlu'nun evlerinin silüetleri göründü.

Daha hızlandı. Birden nereden çıktığını bilmediği iki köpek ona doğru havlamaya başladılar. Önce köpeklerle anlaşmaya çalıştı. Ama köpekler havlamanın ötesinde geçip, onu saldırdı. Heyecan ve korku ile koşmaya başladı. O koşunca köpekler iyice cesaretlendi. Yolun kenarında bir meşe ağacı vardı. Süratle ağaca tırmandı.

Havada iyice kararmak üzereydi. İmdat imdat bağırp yardım istedi. Ama kimse yoktu. Ara ara imdat imdat diye çırpınıyordu. Çok yorulmuştu. Aşağı düşmekten de korkuyordu.

Bu sırada babası telaşlanmıştı. Mesut'un bu zamana kadar dönmesi gerekiyordu. Arkadaşı Arif'e haber verdi. Beraber yola koyuldular.

Mesut Haziran ayı olmasına rağmen korku ve panikle titriyordu. Tam ümidini kesmişti ki birtakım sesler duydu. Hemen "imdat yardım" edin diye bağırmaya başladı.

Sesler ona doğru yaklaşınca gelenlerden korkan köpekler oradan ayrıldılar. Babası ağacın dibine geldi.

- Hadi ula ölüm in aşağı gari... dedi.

Mesut yavaşça aşağı indi babasına sımsıkı sarıldı.

- Şu itler veya bana çok sıkıştırdılar Buba.. parcalayacaklar sandıydım... Yokisem ben çoktan vaydım dedi.

Yolda başından geçenleri, babasına anlattı. Kuştan bahsetse acaba babası ona inanır mıydı? Diye düşündü. Sonra anlatmaya karar verdi. Babası onun başını okşarken,

- Koca kuş'un söylemediği doğru oğulcuk , dedi.

Mesut olanları hayat boyu unutmadı. Ağaçları hayvanlar, dereleri hep sevdi. Bunların hepsi ile dost oldu. Çünkü onlar bize hayat verirler. İnsanlığın geleceğidirler. Koruyup kollamamız gerekir. Keşke insanlarda

onlar gibi uyum içinde yaşasalardı.

Eve geldiklerinde epey geç olmuştu. Mesut o güzel rüyayı görmek için tekrar uykuya daldı.

Nihat Okçay Ekim 2020

Nihat Okçay

1955 yılında Erzincan'da doğdum. İnönü ilkokulu ve Merkez ortaokulunu bitirdim. Kuleli Askeri lisesinden sonra, Kara Harp Okulundan 1975 yılında mezun oldum. Topçu subayı olarak Kara Kuvvetlerinde çeşitli kıta komutanlıkları yaptım. 1984 - 1992 yıllarında Topçu ve Füze okulunda öğretmenlik yaptım. 1996 Emekliye ayrıldıktan sonra 1998 Yılında sözleşmeli personel olarak Eğitim ve Doktrin Komutanlığı Kara Kuvvetleri Alınan Dersler Merkezinde göreve başladım. Aylık dergi, kitap ve dokümanların hazırlanmasında editörlük yaptım. Harp tarihi konularında kitaplar yayınladım.

Kitap okumak, Tarih, edebiyat konusunda araştırma yapmak en sevdiğim konular, öykü araştırma yazıları ve şiir yazmayı seviyorum. Yazdıklarımı sosyal medyada paylaşıyorum.

2015 yılında sevgili eşimi kaybettim. İki kızım ve Kayra, Özge ve Yağız isminde üç torunum var.

Türkiye

Tuğrul Kuşu

Akar dere şırl şırl yanımda,
Vururken hafif bir meltem,
Ulu bir Ağacın kovuğundan,
Göründü bir kuş muhteşem,

Dedi ben Tuğrul kuşuyum,
Zümrüdüanka derler bana,
Bazen Akdoğan, bazen Sungurum,
Çift başlıklı simge olmuşum Selçukluya,

Bir kızıl devasa kuştur ki,
Hem simgeler ölümsüzlüğü,
Hatırlatmak için herkese dirilişi,
Doğar yeniden her Allahın günü,

Dedi uğuruyum bütün Türklerin,
Donattılar hep bayraklarını benim resmimle,
Öncüsü oldum yiğitlerin,
İlerlediler sarsılmaz bir azimle,

Kondu yanıma sessizce,
Dedi büyülü kuşumdur ben,
Dokununca tüylerime,
Gerçekleşir bütün dileklerin,

Dokundukça kızıl mucizevî tüylere,
Etrafa saçıldı gökkuşağını andıran bir ışık,
Bir ses gürlendi ne dersen dile,
Dedim götür beni Türk illerine,

Dedi Ruhlarımız buluşur Tanrı dağında,
Aldı beni büyülü kanatlarına,
Süzülerek siyahlı, beyazlı bulutların arasından,
Vardık başı dumanlı etekleri yeşil ovalı öz yurduna,

Kutsal bilinmiş bu topraklarda,
Aradığım Oğuzun şanlı geçmişi,
Bütün ihtişamı ile karşımda,
Ulu Kağan tepesi,

İndik ovaya doğru sevecen insanlar,
Karşıladi coşkuyla bizleri,
Ağıt yakan çobanlar,
Mertliktir, yiğitliktir özleri,

Etiler bizi misafir kıl çadırda,
Dedim selam getirdik, Anadolu'dan,
Geldi ikramlar art arda,
Çorbalar, pilavlar ve tulum ayran,

Sofrasında dostların,
İkramlar ve izzet
Kopuz çalan ozanların,
Eşliğinde başladı koyu bir sohbet,

Dediler ki Bumin Kağan,
Etrafı dağlarla kaplı,
Yurtta sıkışıp kalan,
Türkleri kurtardı eriterek dağları,

Ergenekon denilen yerde,
Oluştı güzel bir yurt,
Güç verdi Tanrı koca Türk'e,
Önder oldu Bozkurt

Gezmeye başladık anayurtta,
Bozkırlar, stepler ve bütün güzellikler,
Seyhun, Ceyhun, Aral gölü, Amuderya,
Coşup taşıtı bütün hayaller,

Döndü yönümüz batıya,
Göçtük atalarımızla,
Hazar denizi, Kafkasya,
Sonunda vardık öz yurdum Anadolu'ya,

Nihat Okçay

Nihat Okçay

8 Ocak 1955'te Erzincan'da doğdum. İlk ve ortaokulu orada bitirdim. Kuleli Askeri Lisesi ve Kara Harp Okulundan mezun olarak subay oldum. Kara Kuvvetlerinde Topçu subayı olarak çeşitli birliklerde görev yaptım. Topçu ve Füze Okulunda 8 yıl öğretmenlik görevi yürüttüm. Askeri birlikler için dergi, kitap ve broşür hazırlayıp, yayınladım. Tarih ve Edebiyat ilgi alanım. Şiir, öykü ve Araştırma yazmayı seviyorum. İki kızım üç torunum sahibiyim.

